

El Vèn(t) de Tramontana e l Sul

I tacàa béga en dé el Vèn(t) de Tramontana e l Sul: giü el pretindìa d'èser pö fòrte del óter, quan(t) che i gà ést en viašadùr, ch'el vignìa envèrs lur, töt enturciàt sö end el sò mantèl. I dù che i begàa i gà decidìt alura che sarès stat cunsideràp pö fòrte chèl ch'el ghe l'arès fada a fà sé che el viašadùr el sa caàes fò el mantèl.

El Vèn(t) de Tramontana el gà cuminciàt a bofà con fòrsa, ma pö el bofàa, pö el viašadùr el sa quarciàa só, tac che ala fì el póer Vènt el gà dušìl lasà lé dal sò propòset. El Sul, alura, l è gnìt fò nd el cél, e dòpo de póc el viašadùr, ch'el sintìa calt, el s'è caàt fò l mantèl. E la Tramontana la gà dušì(t) reconóser che el Sul l éra pö fòrte de lé.

T éla piàsida la stória? Repetómela turna?

Nota 1 - per le spiegazioni circa l'uso di (t) e dell'archetto rimandiamo alla versione bresciana. Circa il passaggio [s→h] si veda la versione del padre del parlante.